

01 Barracudes
02 Là là là fiu fiu fiu i despista
03 La sang als daus
04 Fundació Gris
05 Carn de ventríloqua

06 Visques a destemps
07 Fa l'efecte
08 2000 anys
09 Escac i mag

Música d'Oriol Solé i Toni Sistaré.
Clarinet a 'Carn de ventríloqua',
'Visques a destemps' i 'Fa l'efecte',
Pau Badia. Enregistrat i mesclat per
Toni Sistaré i Oriol Solé a Lazy studio,
Igualada. Masteritzat per Javier Roldán
a Vacuum, Saragossa

Obra de portada, Oriol Solé
Disseny, Toni Sistaré

Formats: Vinil i digital
Referència: RLP71
Llançament: 14 de febrer de 2020

Promo: redrepetidor@gmail.com

repetidor

Ghandi rules OK

Pícnic i conills

A voltes amb Ghandi rules OK. Com l'hem d'entendre, ai las? Un té la sensació que no és un grup musical, realment, sinó més aviat un estat mental. Ha existit mai? O Encara ho ha de fer?

Responent a la primera pregunta, hi ha proves que indiquen que sí; dessota l'ala benèvola i acollidora de Repetidor van trobar-se motlles en forma de discs amb prototipus de cançons en forma de miralls on s'hi reflectien uns ideals de banda impossible. Parlem sobretot de 'Borda, va, borda' (2012), aquell batec que encara avui ressona en estat latent.

Però també sembla que encara no hagi existit, oi, que sigui aquella banda que s'intueix però que mai acaba esdevenint, com si d'una finta de Godot simpàtica es tractés. O errem tots i potser és que s'esdevé precisament en aquesta intuïció, atrapada en una il·lusió d'existència. No feia l'EP1' (2012) d'avantsala d'alguna altra cosa venidora, si l'un al títol deixava la porta oberta a un possible dos?

Doncs bé. A l'altra banda del llindar d'aquest plec temporal irresoluble, instal·lats segurament en una guspira quàntica despistada, Ghandi rules OK aprofita l'avinentsa per a existir. Sí, espatarrats en un sofà còsmic, prenent tes i recosint els parracs que guarneixen l'escafandre on dormiten les seves cançons, Oriol Solé i Toni Sistaré estan molt ocupats passant estona.

És impossible anomenar Ghandi rules OK i no pensar en El nan roig i la seva còmica mirada a un futur *glitxós* i retrògrad, de magnífica fragilitat i entranyable incertesa. Amb la mateixa motilitat de cranc, en Toni i l'Oriol naveguen a empentes i rodolons en una sola direcció: cap a ells mateixos. I és a 'Pícnic i conills' on més a prop estan d'acabar presos en la seva pròpia òrbita. Les noves cançons són com bocinets de pa que han anat deixant al passar, però no tant per marcar-se el camí de tornada com per precisament mirar d'evitar-lo.

Allà on ells parlen de *vestigis de cap més món* nosaltres hi veiem futures relíquies. Clar i ras. Ells es juguen tota la *sang als daus* i nosaltres hi sortim guanyant: 26 minuts d'art *ghàndic* sàviament depurat. Com l'atac d'una barracuda, aquest LP et colpeja ràpid: fidel a la seva baixa fidelitat, el seu pop sobri t'enlluerna. Articulat sobre baixos musculosos i melòdics i unes bases rítmiques bàsiques de perfum mecanitzat, als temes hi conviuen sintetitzadors, guitarres puntejades, veus i clarinets que acaben casant d'aquella manera seva tan inaudita.

Segurament és el que esperàriem d'ells si mai arribessin a existir. Ara bé, no esperàriem que ho fessin tant inspirats. O ens ho estem imaginant? Ens fan ballar teories al cap (Fa l'efecte)? No ens estaran escampant un blau, com vaticinen a '2000 anys'? Sigui com sigui, parem l'orella, va, a veure si sentim una veu nova i estranya, d'un depredador voraç, de verb mordaç.